

forbindelser mellem a-kasserne og fagforeningerne, så det kunne jo godt tyde på, at der er lidt om det postulat. Det er i hvert fald den ganske almindelige opfattelse.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Som en af dem, der sidder til venstre for midten, vil jeg godt kvittere over for hr. Ole M. Nielsen for refleksionerne over den debat, der har været, og de tvivlsspørgsmål, der er rejst.

Når hr. Ole M. Nielsen reflekterer på den måde, han gør, vil jeg godt spørge: Hænger det sammen med den ensidige bevisbyrde, man nu lægger over på lønmodtagerne, hvor det altså er lønmodtagerne, der skal dokumentere, at der er truffet en forkert afgørelse i et deltidsspørgsmål? Det er jo arbejdsgiveren, der får den fulde ret til at sætte en lønmodtager på deltid, og efterfølgende er det lønmodtageren, der skal dokumentere, at der foreligger et misforhold. Det er i virkeligheden en ensidighed, som vi ikke har set mage til i mange år, og er det ikke en af hr. Ole M. Nielsens bevæggrunde for at være i tvivl om, hvorvidt han synes, det er et godt forslag?

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg vil gerne sige tak til hr. Carsten Hansen for at bringe det op, for jeg glemte faktisk i min ordførtale, at netop det med bevisbyrden synes jeg er et problem. Det er helt i overensstemmelse med det, jeg i øvrigt mener, og som jeg har sagt under behandlingen af tidligere forslag.

Jeg mener, at vi skal helt på tværs af den danske model osv., som mine venner jo er forfærdelig forelskede i. Jeg mener, vi skal lovgive om nogle minimumsrettigheder på arbejdsmarkedet, for den svage lønmodtager skal have en sikkerhed og en retsstilling, som er rimelig og fornuftig, og som kan hævdes, for så kan man forhandle sig til bedre overenskomster. Det mener jeg er den rigtige rækkefølge, og det er også den, man har i de lande, vi kan sammenligne os med rundt omkring: der lovgives om minimumsrettigheder, og så kan man selv lave yderligere aftaler. Det er for mig at se også den rigtige rækkefølge.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg vil godt indlede med at takke de partier, det flertal i Folketinget, som står bag dette lovfor-

slag, og jeg vil også give tilsagn om, at vi under udvalgsarbejdet vil bistå med alle de oplysninger, som måtte være nødvendige for behandlingen af forslaget.

Det er med lidt blandede følelser, jeg står her i denne sag, for som det tidligere er blevet påpeget, veksler debatten blandt modstanderne af forslaget mellem, om det er et meget stort problem, vi står med, eller det er et meget lille problem, vi står med. Tilsyneladende kan man ikke rigtig bestemme sig for, om man skal køre den ene eller den anden linje. Jeg ser det som en konflikt mellem dem, der tror, at organisationerne altid er de bedste til at varetage det enkelte menneskes liv og velfærd, og dem, som er kommet dertil, at det enkelte menneske, den enkelte familie måske selv er i stand til at afgøre, hvad der er godt for dem.

Det, vi gør med dette lovforslag, er at give den enkelte ansatte ret til at aftale deltidsbeskæftigelse med sin arbejdsgiver. Det kan være, at børnene er små, og det kan være, at et af børnene kommer i vanskeligheder i puberteten, så det ville være rart, at far eller mor er hjemme efter skoletid for at sikre kontakten med barnet. Det kan være behov for at passe en syg ægtefælle, og det kan være, at ældre ønsker at nedtrappe og hverken være på fuldtid eller helt uden for arbejdsmarkedet. Det er såmænd den beskedne ambition med forslaget.

Jeg ønsker selvfølgelig, at jeg kunne give alle ret til den arbejdstid, de gerne vil have. Jeg ville ønske, jeg kunne give den arbejdsløse et job, jeg ville ønske, at jeg kunne give den deltidsbeskæftigede et fuldtidsjob, og det skal ikke skorte på ambition fra min side om, at alle mennesker selv skal have lov til at indrette sig med den arbejdstid, de ønsker. Det magter jeg imidlertid ikke. Det er ikke mig, der kan skabe arbejdspladser her i landet. Det, jeg kan, er, at jeg kan sætte mig i det enkelte menneskes sted og prøve at give det enkelte menneske en mulighed for at tilrettelægge sin egen tilværelse, som han gerne vil.

Kl. 18.10

Så er det efterlyst fra flere sider, om der i det hele taget findes restriktioner for deltidsbeskæftigelse. Nu har Kvindernes Fagblad jo været citeret tidligere, og det vil jeg da gerne citere igen. På side 21 i det sidste nummer udtaler Torben Würtz, der er personalechef i en af de meget moderne og medarbejdervenlige danske virksomheder, nemlig Coloplast:

»Vi ville da være nogle skurke, hvis vi som arbejdsgivere tvang vores ansatte ned i arbejds-